

guma. Da sem bil nekaj razburjen, ni čudno, saj to ni bila navadna avstrijska tekma, to je bila tekma za mojstrstvo sveta v navzočnosti tisoč in tisoč domačinov in tujcev. Bil sem edini Dunajčan, vsi drugi so jo popihali, imel sem svetovnoznane imenitne plavače za nasprotnike, Taylora, Jarvisa, Healyja in Radmilovića. Začeli smo plavati ob nekem drogu, vsled pomote sem bil predzadnji v vodi. Koncem prvih 50 m je bila vrsta sledeča: Taylor, Healy, Jarvis, Radmilović, jaz. Potem sem pričel polagoma s hitrejšimi udarci, splaval sem mimo Radmilovića, Healyja in tudi mimo Jarvisa, pri 150 m sem bil že drugi in samo kakih 10 m za Taylorom. Sedaj je bilo treba napeti vse moči, moral sem na vsak način dohiteti Taylora, nisem smel dalje čakati. A le počasi se je zmanjševala razdalja med nama, včasih sem že skoro obupal, a vendar sem mu bil pri 250 m že vstric. 50—70 m se je vzdržal Taylor še na moji strani, a naenkrat sem ga prehitel in plaval dalje, kar se je dalo; naenkrat mi zagluši mokra moja ušesa gromovito ploskanje, ploskali so meni, ki sem priplaval prvi skozi cilj, Taylor komaj dober meter za menoj. Pozneje je baje rekel: „Vedel sem že naprej, da bo tako prišlo.“

Z maratonskim tekom so se končale olimpske igre v Atenah, svet se ni mogel načuditi, uspele so nad vse imenitno, prisostvovalo je vedno 50.000—200.000 gledalcev; kaj bodo nudile šele igre v Londonu!

Že koncem leta 1906. se je sestavil v Londonu odbor za olimpske igre, ki so se imele vršiti l. 1908.! Pokrovitelj odbora je bil kralj Edvard, predsednik pa lord Desborough. Že takrat so določili, kakšen naj bo londonski stadij; seveda ni mogel biti iz penteliškega marmorja kakor stari panatenejski amfi-

teater, ki ga je dal postaviti Herod Atik, a odmerili so mu mnogo večji prostor, 40 akrov, oziroma 162.000 kvadratnih metrov, gledalcev je bilo naenkrat lahko v njem 367.000, sedemkrat več nego v stari Olimpiji. Vse naj bi stalo na železnih stebrih in bilo izredno močno, ker morebitna katastrofa bi bila nepopisna. Za zunanje dirkališče naj bi služila 536 m dolga arena, notranji prostor je bil namenjen atletičnim igram, torej metanja diska, kopja, skakanju itd. Poleg tega je obsegal ta del tudi obširno plavalništvo, dolgo 110 jardov¹, globoko 3·6 m, široko 15·2 m. Pozneje so izvršili nekatere izpremembe v prvotnem načrtu, število sedežev so znižali na 32 vrst, za 100.000 gledalcev, okoli navadne arene so napravili še kolesarsko dirkališče, dolgo 574 m in široko 11 m; okoli inokoli so postavili več vrst stebrov in jih okrasili s stolpiči; vsa naprava je bila tako okusna in obenem tako ogromna, da so se pred Angleži lahko skrili vsi, ki so dotedaj te igre priredili, Grki, Francozi in Amerikanci.

Kakšno zanimanje je bilo povsod po svetu za londonske tekme, vidimo iz par podatkov. Francoska zbornica je dovolila udeležencem podporo 50.000 frankov, medtem 8000 za streljanje, 8000 za gimnastiko, 15.000 za atletiko itd., Amerika je poslala 176 najboljših atletov, Avstralija 17, Belgija 69, Češka 32, Kanada 58, mala Danska 72, Nemčija samo 94, a Angleška 513, celo Finska 30, Francoska 219, Grška 20, Holandija 120, Avstrija 32 — jako malo število —, a Švedska 169, Južna Afrika 19, Ogrji jako veliko, 154, vseh skupaj jih je bilo okoli 2500. (Dalje.)

¹ Jard = 0·914 m.

Potnik.

Zložil G. Koritnik.

Sam blodim po temni cesti,
zunaj je tema in mraz —
kam bi stopil, kje ogrel bi
roke mrzle in obraz?

Doma nimam, pečke tople,
dobrih, vsmiljenih ljudi,
več nobene na tem svetu
ne poznajo me oči ...

Škriplje sneg in jaz potujem,
nem k neznanim ciljem spem —
ali se zgubim v samoti,
ali rešim — sam ne vem ...

